

INLEIDENDE BEZINNING – overweging bij Lucas 8,5-8

“Iemand ging eens naar zijn land om te zaaien. Terwijl hij daarmee bezig was, viel er wat zaad op de weg. Het werd vertrapt en door de vogels opgegeten. Er viel ook wat zaad op rotsachtige bodem, maar toen het opschiet, droogde het uit door gebrek aan water. Ander zaad viel tussen de distels, en toen de distels opschoten verstikten ze het. Maar er viel ook wat zaad in de vruchtbare aarde, en dat bracht honderdvoudig vrucht voort toen het was opgeschoten.” (Nieuwe Bijbelvertaling)

De aanvang van de zomer doet de velden weer deinen met graan dat opschiet en rijkelijk vrucht draagt. Het kan een mens met eenvoudige maar intense vreugde vervullen te mogen zien hoe na een barre winter de zon met haar warmte nieuw leven opwekt en doorgeeft. Het is heel zeker een beeld dat Jezus ook gekend heeft. En hij neemt het tot uitgangspunt van zijn gelijkenis. Het prachtig deinende korenveld is echter maar een deel van wat er oorspronkelijk was. Wat met het verloren zaad op de weg, op de rots, tussen het onkruid ...? Hij mijmert erover en vergelijkt het met het geloof bij de mensen. Er zijn mensen die luisteren en wellicht ergens iets vermoeden, maar er verder geen aandacht aan schenken: het zaad dat wegwaait met de wind over de weg. Er zijn mensen die erg enthousiast alles geweldig vinden, het geloof ‘herontdekken’, maar het enkel inpassen in wat hen uitkomt: het zaad op de rots dat geen wortel schiet. Er zijn mensen die luisteren en het intrinsiek waardevol vinden, maar door allerlei dagdagelijkse zorgen en bekommernissen de kern ook vergeten: het zaad dat opschiet tussen de distels, maar stilaan verstikt. En tot slot zijn er mensen die wel met ‘heel hun hart en heel hun verstand’ luisteren, die het geloof en zijn betrachtingen koesteren en er daadwerkelijk naar trachten te leven: het zaad in de vruchtbare grond ... We kennen deze gelijkenis van Jezus. Misschien kennen we ze zelfs te goed om er nog terdege bij stil te staan. Bij nader inzien zouden we ze immers op twee manieren kunnen toepassen.

Eenzijds is er de neiging onszelf te identificeren met de zaaier. Velen zetten zich in voor het ‘Woord van God’, voor het geloof, in pastoraal en vrijwilligerswerk, op school, in het gezin en op duizend en één manieren. In dat geval identificeren we ons eigenlijk ook tegelijkertijd met de mensen die vergeleken worden met de vruchtbare grond waarin het zaad opgroeien kan. Misschien zijn we vaak ook ontgoocheld over het (grote) deel van het zaad van al onze inzet dat verloren gaat, dat niet gewaardeerd wordt, dat zelfs niet gezien wordt. En wellicht denken we zelfs af en toe in onszelf: waarom of voor wie blijf ik het allemaal doen ... Niettemin, het moge een troost zijn dat er ook van Gods zaad in de gelijkenis blijkbaar nogal wat verloren ging. Het zaad dat overblijft en wel vrucht draagt is toch de moeite waard. De enkele zaadjes die groeien en gaan bloeien zullen op hun beurt het werk wel weer verderzetten.

Anderzijds impliceert deze houding ook iets minder positief. Immers, eigenlijk veronderstelt ze dat we van onszelf vinden dat we ‘goed bezig zijn’. Helaas, de anderen verstaan er niets van ... En jammerlijk is dat ook soms zo. Niettemin, we zien onszelf dan in elk geval als het deel van het zaad dat goed terecht gekomen is en we hopen op onze beurt ook te zaaien. Maar misschien zijn we in al ons zaaien en maaien wel veel te druk bezig en lijken we in werkelijkheid veel meer op de voorlaatste categorie: het zaad dat tussen de distels viel en wortel schoot, maar verstikt werd tussen het onkruid. Al ons jagen en zwoegen, ons organiseren en plannen is vaak met zoveel bezig dat helemaal niet meer de kern van de zaak betreft. Is er in al dat ‘kerkelijk engagement’ dan nog tijd voor innerlijk gebed, voor opbouw van een persoonlijke relatie met God, en voor een geïnspireerd maar ook daadwerkelijk leven naar Jezus’ voorbeeld. Worden idealistische (jonge of oudere) priesters die als federatieverantwoordelijke van 36 parochies fungeren niet gauw veeleer manager dan herder... En moeten hun beslissingen dan niet veeleer efficiënt dan mild worden... Hebben ze te midden van al die vergaderingen of overlegmomenten en al hun bekommernis om een ‘verzorgde liturgie’ nog tijd voor geduld, voor verwondering, voor openheid, voor gebed. En helemaal parallel geldt dit voor al de ‘vrijwilligers die de kerk draaiend houden’ en alle andere ‘mensen van goede wil’ waar en waarmee ze ook bezig zijn ... Misschien moeten we eindelijk eens werk maken van het maaien van de distels voor we weer gaan zaaien. Dan kan het zaad in ons eigen hart niet enkel kiemen, maar ook overeind blijven en kan het zaad dat we zaaien inspirerend vrucht dragen.